

Arrest

nr. 200 150 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 december 2015 asiel aan. Op 12 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U bent geboren in het dorp Qarcha (district Qarabagh, provincie Ghazni) en woonde eerst in Qarcha, later in Khenjan op een onbekende locatie en ten slotte gedurende twee jaar in Haidar Abad bij de stad Ghazni (provincie Ghazni).

Toen u in Haidar Abad woonde, hoorde u op een nacht voetstappen op het dak. U verwittigde uw vader, die op zijn beurt sprak met uw oom, die lid is van de provincieraad in Ghazni. Dankzij een onderzoek van de politie kwam u te weten dat de personen aan uw huis Taliban waren.

20 dagen of een maand later werd u wakker van een hond die teveel lawaai maakte. Uw oom kwam te weten dat er iemand probeerde in te breken en verwittigde u om te vluchten, omdat er pogingen ondernomen werden om u te ontvoeren. U ontsnapte en vluchtte naar het kantoor van uw oom. Vervolgens keerde u terug naar Haidar Abad.

Een of twee weken later hoorde u opnieuw geluiden op het dak. Uw oom vroeg u om voorzichtig naar buiten te gaan. U vluchtte opnieuw naar het kantoor van uw oom en keerde vervolgens terug naar uw woning in Haidar Abad.

2 à 2,5 maanden na het laatste incident verliet u Afghanistan. U reisde over land via Iran en Turkije tot Europa. U was langer dan een maand onderweg. U kwam aan in België op 17 november 2015 en vroeg op 7 december 2015 asiel aan.

Ook uw broer S. H. (...) werd aangevallen en heeft Afghanistan verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een taskara (identiteitsdocument), een kopie van een document van uw oom, een verzending en 30 foto's van uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat uw verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid bevatten. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat er u "niks persoonlijk [is] overkomen" in Afghanistan en dat u uw land van herkomst slechts om algemene veiligheidsredenen had verlaten ("Er was een kans voor mij om naar Europa te gaan"; "Er was ook een probleem met security"; Mijn oom heeft me gezegd dat de situatie erger wordt"; "de regio is heel onzeker"; "Het is nergens veilig in Afghanistan, alleen Kabul", vragenlijst CGVS, punt 5). In het gehoor op het CGVS, gaf u daarentegen plots aan dat u in de eerdere vragenlijst enkele redenen niet had vermeld "omdat het [u] toen niet gevraagd is geweest" (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaarde met name dat er 's nachts mensen aan uw huis waren gekomen om u mee te nemen of af te maken of te ontvoeren (gehoorverslag CGVS, p. 3). Gevraagd om welke reden u dit niet eerder had vermeld, merkte u andermaal op dat men het u niet had gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 3, 33). Deze uitleg is niet afdoende, daar men u in de aanvankelijke vragenlijst duidelijk heeft gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Het Commissariaat-generaal merkt bijkomend op dat u in deze vragenlijst klaarblijkelijk wel de tijd hebt gehad om te verwijzen naar de positie van uw oom in de provincieraad van Ghazni en de moord op een districtshoofd uit de regio. Het is bijgevolg het niet geloofwaardig dat u uw eigen, persoonlijke problemen die tot uw vlucht zouden hebben geleid niet zou hebben vermeld op het moment dat u expliciet wordt gevraagd naar alle feiten die tot uw vertrek zouden hebben geleid. Door de door u aangehaalde feiten in het gehoor op het CGVS niet eerder in de procedure te vermelden, doet u reeds in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal vindt het tevens bevreemdend dat u ook later in het gehoor op het CGVS niet spontaan verwees naar de door u aangehaalde feiten in Afghanistan. Toen u de vraag werd gesteld om welke redenen u Afghanistan had verlaten en u asiel had aangevraagd in België, sprak u enkel over de algemene situatie en de discriminatie ten opzichte van Hazara (gehoorverslag CGVS, p. 28). Op de vraag of u ooit persoonlijke problemen had gekend in Afghanistan, gaf u dan weer een negatief

antwoord (gehoorverslag CGVS, p. 30). Pas toen er expliciet werd opgemerkt dat u eerder had verklaard dat de Taliban u wilden meenemen, legde u verklaringen af over de beweerde komst van de Taliban naar uw huis in Haidar Abad (gehoorverslag CGVS, p. 31). Ook deze reacties doen vermoeden dat u Afghanistan niet vanuit een gegronde, persoonlijke vrees voor vervolging hebt verlaten.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan het verloop van de door u aangehaalde feiten in Haidar Abad. Voor deze beoordeling werd rekening gehouden met het feit dat u zelf zeer goed op de hoogte bleek van de gewelddadige acties van de Taliban in uw streek, gaande van een ontvoering met gruwelijke doodsb bedreigingen (“dan zouden ze de zoon in stukken snijden”, gehoorverslag CGVS, p. 33) tot regelrechte moord (gehoorverslag CGVS, p. 28, 30). Gelet op deze door u geschetste context, is het eerst en vooral niet geloofwaardig dat u tot twee keer toe zou zijn teruggekeerd naar de plaats waar u vreesde te worden meegenomen door de Taliban, meer nog, dat u er nog gedurende weken en zelfs maanden zou zijn blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 31, 32). Daarnaast is het evenmin plausibel dat u ook na de derde komst van de Taliban nog gedurende 2 à 2,5 maanden thuis zou zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 31, 32). Deze herhaaldelijke terugkeer naar en dit langdurige verblijf in Haidar Abad na afloop van de beweerde bezoeken van de Taliban tasten de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten opnieuw in ernstige mate aan. Het is overigens evenmin geloofwaardig dat uw iets jongere broer S. H. (...) (gehoorverslag CGVS, p. 7) pas 3 à 4 maanden na uw vertrek Haidar Abad zou hebben verlaten, op het moment dat hij “net zoals u” zou zijn aangevallen (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Ten derde dient te worden benadrukt dat uw verklaringen over de beweerde voorvallen in Haidar Abad zeer vaag bleken. U slaagde er in het bijzonder niet in om concrete informatie te geven over het onderzoek dat door de politie zou zijn gevoerd (“hij had het onderzocht of zo”, “Door onderzoek door de politie en zo”, gehoorverslag CGVS, p. 31). Ook toen u specifieke vragen werden gesteld, merkte u slechts op dat de politie “misschien” uw burens had ondervraagd en bevestigde u ook plots dat de politie u was komen vragen “wie het was en zo” (gehoorverslag CGVS, p. 31). U kon evenmin duiden welke inspecteur het onderzoek zou hebben geleid (gehoorverslag CGVS, p. 31). Het is niet plausibel dat u, als jongeman die vreest te worden ontvoerd door de Taliban, dermate weinig kennis zou hebben over het onderzoek dat op basis van de voorvallen aan uw huis zou zijn opgestart. Dit gebrek aan kennis ondermijnt dan ook andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat het door u voorgelegde document van uw oom ter staving van de door u aangehaalde feiten in Haidar Abad de beoordeling van uw dossier niet in positieve zin kan doen ombuigen. Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat u slechts een zwart-wit kopie van het document hebt voorgelegd. Gelet op het gekopieerde karakter, heeft dit stuk reeds weinig bewijswaarde. Daarnaast dient te worden benadrukt dat documenten in Afghanistan op vraag nagemaakt kunnen worden en dat er aldus amper waarde aan kan worden gehecht (zie blauwe map). Dit is des te meer zo wanneer uit uw eigen verklaringen blijkt dat het voorgelegde stuk in het kantoor van uw oom zou zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS, 26, 27). Ten slotte dient er te worden onderstreept dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De taskara bevestigt enkel dat u afkomstig bent van de provincie Ghazni, een gegeven dat niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal. De neergelegde foto's tonen enkel aan dat uw oom in Afghanistan een politieke positie bekleedt. Deze functie heeft evenwel geen invloed op de beoordeling van de door u ingeroepen vrees.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële

herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Zo bestaat er actueel in (delen van) de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Herat, Jawzjan, Kabul, Kapisa, Nangarhar, Panshir, Parwan, Samangan, Sar-i-Pol, Takhar en Wardak geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij aanvang van het gehoor gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk in Afghanistan.

Ten eerste dient het Commissariaat-generaal uw beweerde profiel als analfabeet ernstig in vraag te stellen. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u niet kon lezen en schrijven en dat u in uw land van herkomst enkel naar de Koranschool was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 15, 17). U gaf tevens aan dat u in Afghanistan geen Facebookaccount had gehad en dat u in België aan een vriend had gevraagd om een Facebookprofiel aan te maken (gehoorverslag CGVS, p. 15). Later in het gehoor bleek evenwel dat het door u opgegeven profiel in het Dari al sinds 2014 actief is (gehoorverslag CGVS, p. 15, 23, 24; afdrukken Facebook in blauwe map). Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, beweerde u dat u dat niet wist, dat uw vriend deze account ook had gebruikt en dat hij dat misschien al eerder had gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze uitleg is niet aannemelijk, gelet op het feit dat uw Facebookprofiel van 2014 tot op heden veel teksten, foto's en reacties in uw naam bevat, onder andere over uw uitstappen in Afghanistan, uw tocht naar Europa via Iran en uw verblijf in België (gehoorverslag CGVS, p. 27, 28). Het Commissariaat-generaal kan bijgevolg niet aannemen dat deze account in het Dari steeds door een vriend in Afghanistan zou zijn beheerd. De bevindingen op Facebook doen dan ook vermoeden dat u wel degelijk geletterd bent, maar dat u deze informatie bewust achterhoudt om de Belgische asielinstanties te misleiden. Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat u in eerste instantie verklaarde dat u de Afgaanse kalender niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 19), maar dat u er later in het gehoor plots moeiteloos in slaagde een incident te situeren volgens de Afgaanse kalender, met name door de data 6 mizan en 6 hoet te noemen (gehoorverslag CGVS, p. 34). Deze vaststelling versterkt het vermoeden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel als ongeletterde.

Ten tweede merkt het Commissariaat-generaal op dat u in het gehoor op het CGVS getracht hebt bepaalde cruciale informatie over uw recente verplaatsingen in Afghanistan achter te houden. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat u nooit op andere plaatsen dan Ghazni en Qarabagh en in elk geval nooit in Kabul zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6, 11, 12). Toen u echter werd geconfronteerd met een afbeelding op Facebook met datum april 2015, biechtte u op dat deze foto in Kabul werd genomen (gehoorverslag CGVS, p. 27). U voegde toe dat de foto waarop u te zien bent als jongeman "heel lang geleden" zou zijn genomen en dat u slechts één keer in de hoofdstad zou zijn geweest om een taskara aan te vragen, omdat u toen niet wist dat u dit identiteitsdocument ook in eigen streek kon aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 28). Deze uitleg kan niet overtuigen, daar men van een jongeman met een werkende vader en een oom in de provincieraad kan verwachten dat hij wel degelijk weet op welke plaats hij een identiteitsdocument dient af te halen. Bovendien zou u geen enkele reden hebben gehad om dit gegeven te verzwijgen wanneer u werd gevraagd of u ooit op andere plaatsen in Afghanistan was geweest.

Ook enkele andere verklaringen in het gehoor op het CGVS tonen aan dat u vertrouwd bent met de stad Kabul. Zo slaagde u er probleemloos in te duiden op welke plaats in Kabul uw gehuwde zus precies woont (met name "aan deze kant van de wijk Korte Saghi"; "Vlak daarnaast heb je het schrijn van Korte Saghi, en twee straten verder van daar", gehoorverslag CGVS, p. 11), hoewel u zelf beweerde dat u nooit bij uw zus op bezoek zou zijn geweest. Ook toen u sprak over de aanslagen in Daimani of Dasht e Barshi en in de moskee Abdul Fazl, steeds in Kabul, wekte u de indruk dat u de Afghaanse hoofdstad wel degelijk goed kent. Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in de eerdere vragenlijst van het CGVS zelf hebt aangegeven dat Kabul veilig is, maar dat niemand u geadviseerd zou hebben om naar deze stad te gaan (vragenlijst CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS, p. 33). Deze spontane vermelding van Kabul bevestigt andermaal dat u wel degelijk bepaalde banden hebt met deze stad.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat u de Belgische asiendiensten geen volledig zicht biedt op uw werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan. U sprak weliswaar over een zus in Kabul, met name in Korte Saghi, wiens echtgenoot Resa plannen zou hebben gemaakt om naar Australië te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). Verder verwees u in eerste instantie niet naar familieleden in de Afghaanse hoofdstad. Toen er een vraag werd gesteld over de woonplaatsen van de familie van uw vader, verwees u enkel naar Ghazni, Herat, Iran en Australië (gehoorverslag CGVS, p. 13). Pas later, nadat werd opgemerkt dat u op Facebook veel vrienden uit Kabul bleek te hebben, gaf u aan dat u nog contact had met een tante langs vaderskant in Korte Saghi in Kabul, die er met zeven dochters zou wonen (gehoorverslag CGVS, p. 23, 24). Toen de reisroute van Afghanistan naar België ter sprake kwam en u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen over vrienden die vanuit Duitsland gedeporteerd werden (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ], punt 31), gaf u na aandringen van het CGVS dan weer toe dat u ook een neef had die in Korte Saghi woonde (gehoorverslag CGVS, p. 25). Deze verklaring toont andermaal aan dat u in Kabul en met name in de wijk Korte Saghi over een bepaald familiaal netwerk beschikt.

Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw vader de door u voorgelegde documenten vanuit Kabul stad heeft verstuurd (gehoorverslag CGVS, p. 26; verzending groene map). Ook deze verzending toont aan dat uw gezin vertrouwd is met de stad Kabul en dat uw vader vermoedelijk meer dan één keer in de Afghaanse hoofdstad is geweest, zoals u zelf beweerde (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Afsluitend merkt het Commissariaat-generaal op dat ook andere elementen in uw dossier aantonen dat een intern vluchtalternatief in uw geval wel degelijk redelijk en duurzaam kan zijn. Gevraagd om welke reden u niet naar Kabul zou kunnen verhuizen, verwees u in eerste instantie enkel naar een recente bomaanslag in deze stad (gehoorverslag CGVS, p. 34), een incident dat niet wijst op een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde. Pas toen u een derde keer werd gevraagd of u zich in geval van terugkeer naar Afghanistan in Kabul zou kunnen vestigen, gaf u aan dat u daar geen middelen voor had en dat het leven daar duur is (gehoorverslag CGVS, p. 35). Het Commissariaat-generaal dient zich evenwel vragen te stellen bij deze opmerking. U verklaarde immers zelf dat u als jongeman in Ghazni hebt gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21), dat uw vader eveneens in deze stad werkte (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dat uw oom langs vaderskant er zelfs in de provincieraad zetelde (gehoorverslag CGVS, p. 13, 22, 28). Verder gaf u aan dat uw gezin in het verleden al twee keer om veiligheidsredenen binnen Afghanistan is verhuisd (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5). Uzelf en twee van uw broers bleken ten slotte financieel sterk genoeg te staan om Afghanistan te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 7-9, 35). Het Commissariaat-generaal vermoedt dan ook dat u wel degelijk over voldoende middelen beschikt om zich in de Afghaanse hoofdstad te vestigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel en de situatie van u en uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kunt steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige vervolgingen ondergaan in zijn land van herkomst. De vervolgingen hebben plaats gevonden in een huidig context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens de vervolgingen door de taliban, wegens zijn behoren tot een welbepaald sociaal groep, zijnde de Hazara gemeenschap in Afghanistan. Hij vreest ook dat de Taliban hem zouden vervolgen om druk uitoefenen op zijn onkel wie lid van de provincieraad is.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet bepaalt:
"(...)".

Verzoeker is afkomstig uit Haidar Abad, in de provincie Ghanzi, gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie. Hij is bovendien Hazara.

Geen van deze gegevens wordt in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden.

Sinds jaren is er een gewelddadig conflict tussen de regering en zijn ondersteuners aan de gang, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban, waarbij in de provincie van verzoeker. De Commissaris geeft dit impliciet toe wanneer in de beslissing de provincie van verzoeker niet deel maakt van de provincies die beschouwt als veilig zijn:

is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Zo bestaat er actueel in (delen van) de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Herat, Jawzjan, Kabul, Kapisa, Nangarhar, Panshir, Parwan, Samangan, Sar-i-Pol, Takhar en Wardak geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Recente nieuwsberichten bevestigen de onveiligheid in Ghazni (zie "Ghazni residents concern as insecurity escalates", <http://www.pajhwok.com/en/2017/03/12/ghazni-residents-concern-insecurity-escalates>, Mar 12, 2017).

Bovendien is verzoeker Hazara, een etnisch gemeenschap die bijzonders vervolgt word door de Taliban. De UNHCR benadrukt: "Ethnic divisions in Afghanistan remain strong. The Peoples under Threat Index compiled by Minority Rights Group International lists Afghanistan as the fourth most dangerous country in the world for ethnic minorities, especially because of targeted attacks against individuals based on their ethnicity and religion. The index refers specifically to the Hazaras, Pashtuns, Tajiks, Uzbeks, Turkmen and Baluchis as ethnic minorities at risk in Afghanistan" en ook dat "Hazaras have been reported to face continuing societal discrimination, as well as to be targeted for extortion through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, and physical abuse. Hazaras have historically been marginalized and discriminated against by the Pashtuns. While they were reported to have made significant economic and political advances since the 2001 fail of the Taliban regime, more recently there has reportedly been a significant increase in harassment, intimidation, kidnappings and killings at the hands of the Taliban and other AGEs" (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, UNHCR, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, p74, 76)

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent vervolgingen van de taliban, omdat hij hazara is en ook omdat zijn onkel, wie ook hazara is, bovendien een commandant van een lid van de provincieraad is (CGVS p22, 33). Hij was dus in groot gevaar in Afghanistan gedood of gefolterd te worden wegen zijn etnisch behoren en om druk op zijn onkel te zetten.

Gezien huidig context van conflict en geweld in Afghanistan en in the provincie van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel. Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".

Bovendien kan verzoeker geen verdediging verkrijgen van zijn eigen overheid, wegens de sterke aanwezigheid van de Taliban en de gering controle van de overheden over het gebied, de welke door de CGRA zelfs impliciet als onveilig beschouwt is.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de vervolgingen tegen de hazaras.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n X du 29 juin 2009).

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en komen overeen met de beschikbare informatie. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Bovendien menen we dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan

te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of,
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,
- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAE, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Cantas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren (EHRM, MacCann Farrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a. EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N 14038/88; EHRM Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italie, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N 10611/09, RvV, arrest X,X en X dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest X dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° X, 19 juin 2001, Adm. Publique,09/2001', 154 - 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu erkent verwerende partij dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen, waaronder de taliban, en dat hij Hazara is. Objectieve informatie duidt dat de taliban de hazaras als doelwit nemen.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de motivering van de Commissaris generaal onvoldoende is om de mogelijkheid voor een intern beschermings alternatief te bewijzen.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden gedood door de taliban, omdat hij hazara is, en om druk op zijn onkel uitoefenen, wie commandant van een lid van de provincieraad is (CGVS p24).

Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

-Verzoeker is afkomstig uit de provincie Ghazni

-Hij is hazara

-zijn onkel heeft een politieke functie (beschikking p 2)

-Zijn regio is onveilig, wegens de aanwezigheid van de Taliban en andere strijdende groepen (de Commissaris geeft dit impliciet toe wanneer in de beslissing de provincie van verzoeker niet deel maakt van de provincies die beschouwt als veilig zijn, en recente nieuwsberichten bevestigen de onveiligheid in Ghazni (zie Ghazni residents concern as insecurity escalates", <http://www.pajhwok.com/en/2017/03/12/ghazni-residents-concern-insecurity-escalates>, Mar 12, 2017).

De toegevoegde rapport stelt ook dat de taliban vaak hazaras als doelwit nemen (zie supra).

Verzoeker heeft deze gegeven al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

Bovendien heeft verzoeker met nauwkeurigheid geantwoord aan alle vragen die hem gesteld werden over zijn regio, de aanwezigheid van de taliban, verschillende aanvallen van de taliban (CGVS p.7,33)... Deze verklaringen duiden een persoonlijke ervaring aan en zeker en vast geen ingestudeerde kennis. De grief van de Commissaris volgens de welke de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn moet verworpen worden.

Ook beweert de Commissaris generaal dat verzoeker onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben. We zijn van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste, verwijt de Commissaris aan verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ de pogingen van de taliban om hem te ontvoeren niet vermeld heeft, en dat hij het alleen bij de CGVS vermeldt heeft. Verzoeker volhardt dat hij ervoor geen tijd had bij de DVZ.

Ten tweede beweert de Commissaris dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker terug ging wonen in het huis waar de taliban probeerden hem te ontvoeren. Echter menen we dat hij terug keerde omdat zijn familie daar woonde, en omdat hij niet wiste waar anders hij zou kunnen wonen.

Ten derde, wordt verzoeker verweten dat hij niet genoeg informatie kon geven over de onderzoek van de politie over de voorvallen bij zijn huis. Verzoeker heeft en onkel die commandant is, die de onderzoek regelde, en in wie hij vertrouwd. Als zijn onkel zijn vermoeden bevestigde dat het de taliban waren, had hij geen redenen om verder details te vragen over het onderzoek, bijzonders als de taliban al mensen in de regio ontvoerd hadden.

Ten gevolge is de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban niet draagkrachtig en moet verworpen worden.

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten slotte wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is.

Ten eerste erkent de Commissaris dat de veiligheidssituatie in Afghanistan achteruit is gegaan, en dat de regio van verzoeker onveilig is (zie supra).

Vervolgens, volhardt verzoeker dat hij zijn profiel op juiste wijze heeft uitgelegd. Hij bevestigt dat hij analfabeet is (zoals de verklaringen omtrent dit), en dat hij alleen een keer lang geleden in Kabul is geweest (CGS p27), en dus niet met de stad vertrouwd is.

Daarna geeft verzoeker toe dat hij een klein familiaal netwerk in Kabul heeft. Zoals verklaard, woont zijn tante daar met hun dochters, en zijn neef woonde ook dar. Dit netwerk is nochtans beperkt. Hij legt uit dat hij schrik had om te zeggen dat hij toch een paar leden van zijn familie in Kabul heeft, omdat hij hem niet duurzaam kunnen onthalen. Bovendien is Kabul ook onveilig, zoals verzoeker uitlegde (CGVS p35), de aanbod aan werkplaatsen zijn weinig, en hij kan het zich veroorloven om daar voor zich zelfs te zorgen (CGVS p35).

We benadrukken dus dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker hem geen redelijk vestigingsalternatief in Kabul aanbieden, zoals beweert door de Commissaris.

We herhallen dat het inroepen van het intern beschermingsalternatief het resultaat is van de toepassing van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:
"(...)"

UNHCR heeft richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief gepubliceerd (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne dans le cadre de l'application de l'Article IA(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04).

Volgens het standpunt van UNHCR is, om van een intern beschermingsalternatief (IBA) te kunnen spreken, een kwalitatief alternatief vereist. Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. DE Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk IBA voor verzoeker bestaat.

UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de IBA (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief):

"Analyse du caractère raisonnable

22- Outre l'absence de crainte de persécution dans la zone de fuite ou de réinstallation interne envisagée, le demandeur doit pouvoir raisonnablement s'y réinstaller en toutes circonstances. De nombreuses juridictions ont adopté ce critère de "caractère raisonnable", soit explicitement, soit en faisant référence aux notions similaires de "difficulté excessive" (undue hardship) ou de "protection significative (meaningful protection).

23 Sans découler directement du texte de la Convention de 1951, le critère du "caractère raisonnable" constitue un outil juridique utile qui s'est révélé suffisamment souple dans l'analyse visant à déterminer si, en toutes circonstances, on peut raisonnablement attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans la zone envisagée pour mettre un terme à sa crainte fondée de persécution. Il ne s'agit pas d'une analyse visant à établir ce que l'on peut attendre d'une hypothétique "personne raisonnable". La question est de savoir ce qui est raisonnable, tant subjectivement qu'objectivement, dans le cas particulier du demandeur et dans les conditions prévalant dans la zone envisagée de fuite ou de réinstallation interne.

Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à des difficultés excessives.

24. La réponse à cette question impose une appréciation de la situation personnelle du demandeur, de l'existence de persécutions antérieures, des conditions de sûreté et de sécurité, de respect des droits de l'homme et des conditions économiques de subsistance.

25. La situation personnelle de l'intéressé/ée mérite toujours une attention particulière dans l'examen visant à établir si la réinstallation dans la zone envisagée était excessivement difficile et par voie de conséquence, déraisonnable pour la personne. Dans cette évaluation, il importe de prendre en compte certains facteurs comme l'âge, le sexe, la santé, le handicap, la situation et les relations familiales les fragilités sociales ou autres, des considérations d'ordre ethnique culturel ou religieux, les liens et compatibilités politiques et sociales, les questions de langues, la formation scolaire, universitaire et professionnelle et les possibilités d'emploi ainsi que toute persécution antérieure et ses conséquences psychologiques. L'absence de liens ethniques ou culturels en particulier, peut conduire à l'isolement d'un individu et même à des discriminations exercées à son encontre au sein de communautés dans lesquelles des liens de cette nature constituent le trait dominant de la vie quotidienne.

Certains facteurs qui, en eux-mêmes, n'excluent pas la réinstallation interne peuvent cependant, par effet cumulatif amener à cet état de fait. Selon les situations individuelles des intéressés, les facteurs susceptibles d'assurer le bien-être matériel et psychologique de la personne, tels que la présence de membres de famille ou l'existence d'autres liens sociaux étroits dans la zone envisagée, peuvent primer sur d'autres facteurs.

27 Le demandeur doit pouvoir trouver la sûreté et la sécurité et être à l'abri de tout danger et de menace à son intégrité physique. Cette situation doit être durable et non illusoire ou imprévisible. Dans la plupart des cas, les pays en proie à un conflit armé ne constitueront pas un lieu sûr de réinstallation interne, en particulier au vu de l'instabilité des lignes de front qui peuvent soudainement provoquer l'insécurité dans une zone jusque-là considérée comme sûre. (...)

28 Lorsque le respect des droits de l'homme les plus fondamentaux, notamment des droits imprescriptibles, pose problème, la zone envisagée ne peut être considérée comme hypothèse raisonnable. Cela ne signifie pas que la privation de certains droits civils politiques ou socio-économiques dans la zone envisagée suffit à écarter toute possibilité de fuite ou de réinstallation interne dans cette zone. Mais il conviendra alors, d'un point de vue pratique, d'apprécier si les droits dont le respect ou la protection n'est pas assuré sont si essentiels pour l'intéressé/ée, que leur privation lui porterait suffisamment tort pour que cette zone ne constitue pas une alternative raisonnable.

29 Les conditions socio-économiques dans la zone envisagée doivent être intégrées à ce stade de l'analyse. Si la situation est telle que le demandeur sera dans l'incapacité de gagner sa vie ou d'avoir accès à un logement ou que les soins médicaux ne peuvent être dispensés ou sont notoirement insuffisants, la zone ne peut être considérée comme une possibilité raisonnable. Il serait déraisonnable, y compris du point de vue de respect des droits de l'homme, d'attendre d'une personne qu'elle se réinstalle pour être confrontée à l'indigence économique ou à un niveau de vie en deçà d'un niveau de subsistance à tout le moins décent. (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04 p.6 -7).

Verzoeker legt uit dat zijn familie in Kabul hem niet op duurzaam wijze onthalen kan, en dat hij dus geen huisvesting zou hebben. Hij verklaard ook dat het zeer moeilijk zou zijn voor hem en werkplaats te vinden omwille van de moeilijke economische situatie. Bovendien, zoals hij verklaarde (CGVS p43-35), is Kabul ook niet veilig voor hem, omdat de taliban en Daesh de hazaras als doelwit nemen.

Rapporten benadrukken bovendien "Wat betreft Afghanistan wijzen de specifieke aanbevelingen van UNHCR op het uitzonderlijk karakter van het intern beschermingsalternatief. Bij de evaluatie van een concreet intern beschermingsalternatief moet rekening gehouden worden met de algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van regelmatige gedwongen verplaatsingen van veel Afghanen, de structurele aanwezigheid van IDP's en de moeilijkheden die uit het buitenland teruggekeerde Afghanen ondervinden om zich te hervestigen. Het onderscheid tussen deze verschillende groepen kan bijna niet meer gemaakt worden door de humanitaire operatoren op het terrein. Zij vormen een grote groep van kwetsbare personen die nood heeft aan humanitaire hulp.

Ten eerste is de humanitaire situatie voor een groot deel van de bevolking in Afghanistan momenteel kritiek. Hoewel een familiaal netwerk een mogelijke vorm van bijstand is, stelt UNHCR dat dit netwerk in veel gevallen uitgeput is. Uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen.

"The ongoing conflict in Afghanistan is reported to be exacting an increasingly heavy toll on the humanitarian situation in the country. As a result of the general rise in insecurity, with the conflict spreading to previously unaffected areas, notably the north, humanitarian access to affected populations has diminished, with the UN having direct access to less than half the country. The limited presence of humanitarian actors in conflict-affected areas inhibits access for Afghanistan's most vulnerable people to life-saving assistance.

Decades of conflict and recurrent natural disasters have left Afghanistan's population in a state of deep vulnerability, with many people's coping mechanisms having been exhausted. The ongoing conflict further exacerbates these vulnerabilities through the destruction of livelihoods and the loss of livestock, growing rates of communicable diseases, increased displacement, continuous human rights abuses, and higher crime levels. Observers note that the economic impact of the security transition could place further strains on an already highly vulnerable population against a backdrop of rapidly shrinking humanitarian funding for Afghanistan." (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p13-14)

Trouwens benadrukt UNHCR de groote kwetsbaarheid van IDP's en het feit dat veel terugkeerders uit het buitenland in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen.

IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity."

"More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property." (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p. 27-28).

De hierboven geschetste algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, toont aan dat de Commissaris bij het vaststellen van een intern beschermingsalternatief de nodige voorzichtigheid uitoefenen dient.

UNHCR vermeldt dat:

"To assess the reasonableness of a proposed IFA/IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:

(i) the availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group; (ii) access to shelter in the proposed area of relocation; (iii)

the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as sanitation, health care and education; (iv) the presence of livelihoods opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation. "(TJNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01, p.74)

Inderdaad, het "enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een IBA te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden:

"Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question."

Wanneer een stad in aanmerking genomen wordt als intern beschermingsalternatief, dient de mogelijke verblijfplaats geïdentificeerd te worden. Anders is het risico dat de persoon ontheemd zal raken te groot.

"Where the proposed area of relocation is an urban area where the applicant has no access to preidentified accommodation and livelihood options, and where he or she cannot reasonably be expected to be able to fall back on meaningful support networks, the applicant would likely find him- or herself in a situation comparable to that of other urban IDPs. "" (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpprocedure , CBAR-BCHV, Juni 2014, p 75).

We menen dus dat het enkele vaststellen dat verzoeker op een (beperkt) familie netwerk in Kabul beschikt, niet voldoende is om de redelijkheid van de IBA in Kabul te evalueren. Hij verklaard inderdaad dat zijn familie leden die in Kabul wonen hem niet op duurzame wijze onthalen kunnen, en dat het zeer moeilijk zal zijn en werkplaats te vinden om voor zich zelfs te zorgen.

Vervolgens, menen we dat de CGVS geen bruikbare informatie bijbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak.

Rapporten bevestigen trouwens dat het werkaanbod voor terugkerende Afghanen zeer beperkt en precaire is, zoals verklaard door verzoeker. De International Labour Organisation vermeldt bij voorbeeld: "Since 2002, over 5 million Afghan refugees returned 'home' causing increased pressure on local absorption capacities. On average, family members survive on less than \$1 a day and one third of the labour force surveyed falls under the category of unstable and unskilled labour (seasonal daily labour in the agriculture or construction sectors)." (International Labour Organisation (ILO), 'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 7). Over de algemeene economische situatie duidt de ILO aan dat "The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of démographie, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the subséquent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country 's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin all the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15 represent 49% of the population, the absence of a structured labour market and sustainable employment perspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country "(International Labour Organisation (ILO), 'Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan, 5 juni 2012, p. 10).

Daarna onderlijnen we ook dat, terwijl de CGVS aan verzoeker verwijt dat hij niet aan zijn samenwerking plicht voldoet, de CGVS zelfs de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet respecteert.

Het CGVS brengt de asielzoeker inderdaad niet op de hoogte van het feit dat de IBA mogelijkheid wordt bestudeerd. Het concrete alternatief wordt later wel vastgesteld in de beslissing op basis van verklaringen van de asielzoeker die in een andere context afgelegd werden. Het gaat om verklaringen over de familiale context, maar geen specifieke vragen over een mogelijke hervestiging in Kabul. Die verklaringen zijn vaak niet pertinent om, rekening houdend met de reële situatie, tot het bestaan van een intern beschermingsalternatief te doen besluiten. UNHCR heeft dit probleem ook vastgesteld bij de toepassing van het principe van intern beschermingsalternatief in andere Europese landen.

"There is a discernible tendency to use the applicant's statements to support a possibility of IFA without verifying those statements. Typically, if an applicant has a history of relocating within the country of origin in the past, this experience is used to support the argument that this is possible in the future, again without more in-depth analysis or substantiation or any sort of analytical approach. This may attain the level of an irrebuttable presumption that the applicant's history of temporary stays outside of the area of permanent residence in the country of origin demonstrates that he/she could resettle to another part of the country of origin." (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p 16)

'Die werkmethode van het CGVS is in strijd met de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals uiteengezet door het Hof van Justitie in het arrest MM:

"65. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

"66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijk gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. (HvJ M. M. (C-277/11) tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, 22 november 2012, §§ 65-68)" (Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014, p 18-19)

Ten gevolge menen we dat de beweerde IBA van verzoeker in Kabul niet redelijk is, en dat de Commissaris generaal de redelijkheid van de IBA met bewijzen heeft. Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Het is dus onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- (i) een in juni 2014 gepubliceerd rapport van BCHV, getiteld "*Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure*";
- (ii) een internetartikel van Saifullah Maftoon van 12 maart 2017, getiteld "*Ghazni residents concern as insecurity escalates*";
- (iii) een studie van de International Labour Organisation (ILO) van 5 juni 2012, getiteld "*Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs*";
- (iv) het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 19 april 2016;
- (v) het rapport "*Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: « La possibilité de fuite ou de réinstallation interne » dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*" van UNHCR van 23 juli 2003;
- (vi) het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 6 augustus 2013.

2.2.2. Op 16 januari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 en het EASO COI report "*Afghanistan. Security situation*" van december 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een vertaling van een taskara en van een verklaring van de beheerder van de provinciale raad van de provincie Ghazni neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het

moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 van het EVRM en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht.

2.3.3.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.3.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag nu (i) zijn opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid bevatten met betrekking tot wat hem in Afghanistan persoonlijk is overkomen, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan het verloop van de door hem aangehaalde feiten in Haidar Abad, (iii) zijn verklaringen over de beweerde voorvallen in Haidar Abad zeer vaag bleken, (iv) het door hem voorgelegde document van zijn oom ter staving van de door hem aangehaalde feiten in Haidar Abad de beoordeling van zijn dossier niet kan doen ombuigen en ook de overige door hem voorgelegde documenten de bovenstaande vaststellingen niet veranderen, en omdat (B) hij door zijn gebrekkige medewerking omtrent het door hem aangemeten profiel, zijn situatie en de situatie van zijn familie niet toelaat om op basis van zijn verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop hij in Afghanistan kan steunen, en hij dus niet toelaat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van zijn mogelijkheden tot hervestiging. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette

doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas nu (i) zijn opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid bevatten met betrekking tot wat hem in Afghanistan persoonlijk is overkomen, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan het verloop van de door hem aangehaalde feiten in Haidar Abad, (iii) zijn verklaringen over de beweerde voorvallen in Haidar Abad zeer vaag bleken, en iv) de door hem voorgelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen veranderen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat verzoekers opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid bevatten. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat hem in Afghanistan niets persoonlijks was overkomen (adm. doss., stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) plots aangaf dat hij *“in de eerdere vragenlijst enkele redenen niet had vermeld”* omdat hem dat toen niet gevraagd is geweest en vervolgens verklaarde dat er 's nachts mensen aan zijn huis waren gekomen om hem mee te nemen of af te maken of te ontvoeren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 3).

Verzoeker merkt met betrekking tot deze omissie in het tweede middel op dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ geen tijd heeft gehad om de pogingen van de taliban om hem te ontvoeren te vermelden, doch hij kan hiermee niet overtuigen. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe immers geen verschoning. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als asielzoeker, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 1). Desalniettemin antwoordde hij op de vraag om een kort overzicht te geven van alle feiten die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst hebben geleid dat hem *“niks persoonlijk overkomen (is)”* (adm. doss., stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarnaast merkt de commissaris-generaal pertinent op dat verzoeker bij de DVZ klaarblijkelijk wel de tijd heeft gehad om te verwijzen naar de positie van zijn oom in de provincieraad van Ghazni en de moord op een districtshoofd uit de regio, zodat hij niet geloofwaardig maakt dat hij zijn eigen persoonlijke problemen die tot zijn vlucht hebben geleid niet zou hebben kunnen vermelden wanneer hem expliciet werd gevraagd naar alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Zijn verklaring bij de DVZ werd ten slotte aan verzoeker op het einde van het interview in het Dari voorgelezen (adm. doss., stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 2). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze het ongeloofwaardig acht dat verzoeker tot twee keer toe zou zijn teruggekeerd naar de plaats waar hij vreesde te worden meegenomen door de taliban en dat hij er zelfs nog gedurende maanden zou zijn blijven wonen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 31-32). Voor deze beoordeling heeft de commissaris-generaal rekening gehouden met het feit dat verzoeker zelf zeer goed op de hoogte bleek van de gewelddadige acties van de taliban in zijn streek, gaande van een ontvoering met gruwelijke doodsb bedreigingen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 33: *“dan zouden ze de zoon in stukken snijden”*) tot regelrechte moord (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 28 en 30). Gelet op deze door

verzoeker geschetste context, acht de Raad het niet ernstig dat verzoeker tot twee keer toe zou zijn teruggekeerd en zelf na de derde komst van de taliban nog gedurende 2 à 2,5 maanden thuis zou zijn gebleven (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 31-32) *“omdat zijn familie daar woonde en omdat hij niet wist waar hij anders heen kon”*, temeer nu hij verder in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij in Kabul *“een klein familiaal netwerk”* heeft. Zijn tante met haar dochter en ook zijn neef wonen daar immers. Verzoekers herhaaldelijke terugkeer naar en zijn langdurige verblijf na afloop van de beweerde bezoeken van de taliban in Haidar Abad tasten de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten in ernstige mate aan. Het is overigens evenmin geloofwaardig dat verzoekers jongere broer S. H. pas 3 à 4 maanden na verzoekers vertrek Haidar Abad zou hebben verlaten, op het moment dat hij, net zoals verzoeker, zou zijn aangevallen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 7-8).

Verder blijken ook verzoekers verklaringen over de beweerde voorvallen in Haidar Abad zeer vaag. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat verzoeker er niet in slaagt om concrete informatie te geven over het onderzoek dat door de politie zou zijn gevoerd (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 31). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker een oom heeft die commandant is, die het onderzoek regelde en, in wie hij vertrouwen had, zodat hij geen redenen had om verder details te vragen over het onderzoek, overtuigt allerminst. De vaststellingen dat verzoeker, ook toen hem specifieke vragen werden gesteld, slechts opmerkte dat de politie *“misschien”* zijn burens had ondervraagd en dat hij plots ook bevestigde dat de politie hem was komen vragen *“wie het was en zo”*, en dat hij evenmin kon duiden welke inspecteur het onderzoek zou hebben geleid (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 31), wijzen op een desinteresse in zijn hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker, als jongeman die vreest te worden ontvoerd door de taliban, dermate weinig kennis zou hebben over het onderzoek dat op basis van de voorvallen aan zijn huis zou zijn opgestart, temeer nu hij in zijn verzoekschrift zelf verklaart dat zijn oom het onderzoek regelde. Dit gebrek aan kennis ondermijnt dan ook andermaal de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Het feit tot een bepaalde etnische groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Te dezen toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn etnie verbonden problemen aan.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Ghazni, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen is te dezen een onderzoek naar de voor hem voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan irrelevant.

Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 11, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: *“Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat het door u voorgelegde document van uw oom ter staving van de door u aangehaalde feiten in Haidar Abad de beoordeling van uw dossier niet in positieve zin kan doen ombuigen. Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat u slechts een zwart-wit kopie van het document hebt voorgelegd. Gelet op het gekopieerde karakter, heeft dit stuk reeds weinig bewijswaarde. Daarnaast dient te worden benadrukt dat documenten in Afghanistan op vraag nagemaakt kunnen worden en dat er aldus amper waarde aan kan worden gehecht (zie blauwe map). Dit is des te meer zo wanneer uit uw eigen verklaringen blijkt dat het voorgelegde stuk in het*

kantoor van uw oom zou zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS, 26, 27). Ten slotte dient er te worden onderstreept dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De taskara bevestigt enkel dat u afkomstig bent van de provincie Ghazni, een gegeven dat niet wordt betwist door het Commissariaatgeneraal. De neergelegde foto's tonen enkel aan dat uw oom in Afghanistan een politieke positie bekleedt. Deze functie heeft evenwel geen invloed heeft op de beoordeling van de door u ingeroepen vrees."

De ter terechtzitting bijgebrachte vertaling van het document van zijn oom en van zijn taskara vermag hogervermelde pertinente bevindingen niet in een ander daglicht te stellen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu*, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, niet het geval is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. Bij de beoordeling van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet hanteert de Raad een alomvattende benadering waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, wijst de Raad er op dat er ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de hoofdstad Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie van het CGVS, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt (onder meer) het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Wat de stad Kabul betreft, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier en bijgebracht bij aanvullende nota dat nationale en internationale veiligheidstroepen er prominent aanwezig zijn en dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie er relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen “*Afghan National Security Forces*” (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft Islamitische Staat (IS) in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van Kabul dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7, COI Focus “*Afghanistan: Security Situation in Kabul City*” van 6 juni 2017 en EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017) komt de gemachtigde van de commissaris-generaal in de aanvullende nota van 16 januari 2018 tot de conclusie dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat er aldus actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie in het administratief dossier en gevoegd aan de aanvullende nota niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad is voorts van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Vooreerst blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast ook dat alleenstaande

mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Te dezen geeft verzoeker in zijn verzoekschrift toe dat hij in Kabul over een bepaald familiaal netwerk beschikt. Zijn neef woonde daar in de wijk Korte Saghi en ook zijn tante met haar dochters wonen daar (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 25 en 35). Tevens blijkt verzoeker op Facebook veel vrienden uit Kabul te hebben, waardoor mag worden aangenomen dat hij er over een uitgebreide vriendenkring beschikt. De bewering als zou zijn familie in Kabul niet in staat zijn hem duurzaam te onthalen doet geen afbreuk aan het gegeven dat de UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

De Raad merkt verder op dat verzoeker een gezonde jongeman van beroepsleeftijd is die reeds professionele ervaring heeft kunnen opdoen in Ghazni stad (adm. doss. stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 20-21). Aan zijn beweerde profiel als analfabeet hecht de Raad niet het minste geloof. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij niet kon lezen en schrijven (adm. doss. stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 15), terwijl hij dit bij de DVZ helemaal niet vermeld heeft. Hij zei daar niet dat hij analfabeet was en verklaarde zelfs tot de vierde graad naar school te zijn geweest (adm. doss., stuk 13, verklaring DVZ, vraag 11). Dat verzoeker niet analfabeet is, vindt bovendien bevestiging in het feit dat hij zowel bij de DVZ als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening kon plaatsen én in de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers Facebookaccount. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“U gaf tevens aan dat u in Afghanistan geen Facebookaccount had gehad en dat u in België aan een vriend had gevraagd om een Facebookprofiel aan te maken (gehoorverslag CGVS, p. 15). Later in het gehoor bleek evenwel dat het door u opgegeven profiel in het Dari al sinds 2014 actief is (gehoorverslag CGVS, p. 15, 23, 24; afdrukken Facebook in blauwe map). Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, beweerde u dat u dat niet wist, dat uw vriend deze account ook had gebruikt en dat hij dat misschien al eerder had gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze uitleg is niet aannemelijk, gelet op het feit dat uw Facebookprofiel van 2014 tot op heden veel teksten, foto’s en reacties in uw naam bevat, onder andere over uw uitstappen in Afghanistan, uw tocht naar Europa via Iran en uw verblijf in België (gehoorverslag CGVS, p. 27, 28). Het Commissariaat-generaal kan bijgevolg niet aannemen dat deze account in het Dari steeds door een vriend in Afghanistan zou zijn beheerd. De bevindingen op Facebook doen dan ook vermoeden dat u wel degelijk geletterd bent, maar dat u deze informatie bewust achterhoudt om de Belgische asielinstanties te misleiden. Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat u in eerste instantie verklaarde dat u de Afgaanse kalender niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 19), maar dat u er later in het gehoor plots moeiteloos in slaagde een incident te situeren volgens de Afgaanse kalender, met name door de data 6 mizan en 6 hoet te noemen (gehoorverslag CGVS, p. 34). Deze vaststelling versterkt het vermoeden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel als ongeletterde.”

Het hoeft geen betoog dat de bovenstaande pertinente vaststellingen, die allen grondslag vinden in het administratief dossier, door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht door in het verzoekschrift louter te volharden dat hij analfabeet is.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, wel degelijk vertrouwd is met de stad Kabul:

“Ten tweede merkt het Commissariaat-generaal op dat u in het gehoor op het CGVS getracht hebt bepaalde cruciale informatie over uw recente verplaatsingen in Afghanistan achter te houden. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat u nooit op andere plaatsen dan Ghazni en Qarabagh en in elk geval nooit in Kabul zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6, 11, 12). Toen u echter werd geconfronteerd met een afbeelding op Facebook met datum april 2015, biechtte u op dat deze foto in Kabul werd genomen (gehoorverslag CGVS, p. 27). U voegde toe dat de foto waarop u te zien bent als jongeman “heel lang geleden” zou zijn genomen en dat u slechts één keer in de hoofdstad zou zijn geweest om een taskara aan te vragen, omdat u toen niet wist dat u dit identiteitsdocument ook in eigen streek kon aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 28). Deze uitleg kan niet overtuigen, daar men van een jongeman met een werkende vader en een oom in de provincieraad kan verwachten dat hij wel degelijk weet op welke plaats hij een identiteitsdocument dient af te halen. Bovendien zou u geen enkele reden

hebben gehad om dit gegeven te verzwijgen wanneer u werd gevraagd of u ooit op andere plaatsen in Afghanistan was geweest.

Ook enkele andere verklaringen in het gehoor op het CGVS tonen aan dat u vertrouwd bent met de stad Kabul. Zo slaagde u er probleemloos in te duiden op welke plaats in Kabul uw gehuwde zus precies woont (met name "aan deze kant van de wijk Korte Saghi"; "Vlak daarnaast heb je het schrijn van Korte Saghi, en twee straten verder van daar", gehoorverslag CGVS, p. 11), hoewel u zelf beweerde dat u nooit bij uw zus op bezoek zou zijn geweest. Ook toen u sprak over de aanslagen in Daimani of Dasht e Barshi en in de moskee Abdul Fazl, steeds in Kabul, wekte u de indruk dat u de Afghaanse hoofdstad wel degelijk goed kent. Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in de eerdere vragenlijst van het CGVS zelf hebt aangegeven dat Kabul veilig is, maar dat niemand u geadviseerd zou hebben om naar deze stad te gaan (vragenlijst CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS, p. 33). Deze spontane vermelding van Kabul bevestigt andermaal dat u wel degelijk bepaalde banden hebt met deze stad."

Opnieuw slaagt verzoeker er door louter te volharden in de bewering dat hij niet met de stad vertrouwd is, niet in de voorgaande bevindingen te weerleggen of te ontcrachten.

Gelet op het voorgaande, kan van verzoeker, niettegenstaande hij blijkens de gegevens in het administratief dossier niet zijn volle medewerking heeft verleend bij het verschaffen van informatie over zijn profiel en het netwerk dat hij heeft en waarvan hij gebruik maakte in de hoofdstad Kabul, redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Er mag immers worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en om zich daar in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontcrachten. Verzoeker verwijst weliswaar naar de lamentabele omstandigheden waarin "Internal Displaced Persons" (IDP's) bij terugkeer terecht komen en geeft hierbij ter illustratie in zijn verzoekschrift enkele citaten uit rapporten weer, doch dit betoog vermag, hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de "informal settlements" in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op zijn persoonlijke situatie maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in een "IDP settlement", zal terechtkomen. Zo verzoeker aangeeft dat hij de middelen niet heeft om zich in de stad Kabul te vestigen, wijst de Raad er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet) bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De Raad herneemt dat het loutere feit tot een bepaalde etnische groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat er in zijn individueel geval voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Hij beperkt zich immers tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn etnie verbonden problemen aan.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

2.3.6.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN